

BÉKI ISTVÁN

Reggel

Főhajtás a távozó fa előtt

A te házad volt,
nem lakott benne senki,
álmodtál,
hogy még élsz;
nehezen fogod fel,
indulsz tüzet rakni,
havat söpörni,
tél van, öreg vagy és egyedül,
felébredtél;
nehezen fogod fel,
hogy még élsz.

Szédülőszerűk

Főhajtás a távozó fa előtt

Ki megérti,
kinek mindent el lehet mondani,
ki kíváncsi rá,
ha jön végre valaki,
kinek mindent el lehet mondani,
ki kíváncsi rá;
hogy ne felejtsem el,
újrajátszom,
rögzitem magamban az eseményeket,
hogy tudjak róla beszélni,
fel-felidézem az életem,
hogy ne felejtsem el,
ha jön végre valaki:
ki megérti.

Utólag

Dukay Nagy Ádámnak

Albérleti szoba, tört kulcs,
csontig égő gyertya,
cigaretta,
szegény bárány, égi legény,
csöndben a kiáltás – te magad.

Kezedben a fegyver s a célzott kereszt,
ajtón a pánt, a lakat,
a húgyszagú kórházi folyosó
s a sikoltó vaságy – te magad.

Ott, ahol...
onnan már nem mozdulsz többé,
visszavonulásod végleges.
Ölve szorítsd fa gyökerét,
kifordított arcodat csillagokra emeld!

Zarándoklat

feLugossy Lacának

Indulni sivatagból,
nyaktól talpig fekete ingruhában;
bozontos fekete haj, tömött bajusz.

Levágni a szórt bőrcsupaszra,
s vetni szét a világba.
Fű, fa, bozót,
égbe érő erdő, buja mező.
Fekete ing hegytetőn kiterítve.

Gyűjteni követ, sziklát
– háton: vesszőből font kosár –,
s hordani a hegytetőre.

Rakni egyre-másra körbe az inget;
sziklára követ, kőre sziklát.

Kelet felé tájolt ablak: keresztablak.
Csúcsa: ég mélyébe nyúlik,
szikrát pattint,
négy égtáj felé robban.

Fejére felhő-kendő kerül, s mondá:
Vidd világgá a világosságot!